

sidste tydste Toldlov. Naar det ærede Medlem vilde sige, at det var et nyt Moment, der nu var kommet til, dette Hensyn til den fremmede Udførselspræmie, saa er dette ingenlunde Tilfældet; thi saa længe jeg har foreslaaet — og det er nu sket i en Række af Aar — denne Moderation i Accisen, har Hovedmotivet for mig til at bringe Lovforslaget frem været det samme, som det er i dette Dieblit. At den Udførselspræmie, de konkurrerende sukkerproducerende Lande faktisk give, har meget at betyde, tror jeg fremgaa alene af det Faktum, at man saa alvorlig har bestræbt sig for at faae denne Præmie undertrykket ved Overenskomst mellem alle de sukkerproducerende Lande. Den Betydning, som Præmien har, forekommer mig tydelig at fremgaa heraf, og det forekommer mig at være ubilligt lige overfor vor indenlandske Sukkerproduktion, at man ikke, indtil disse Bestræbelser have sat Frugt — Bestræbelser for overhovedet at faae undertrykt Udførselspræmier for Sukker — at man ikke indtil den Tid mildner Konkurrencen paa det indenlandske Marked for vort eget Forbrug ved Bestemmelser som dem, jeg har foreslaaet, eller lignende. Det forekommer mig kun at være billigt lige overfor det Sukker, der indføres fra vore egne Kolonier, at vi, naar vi nedsaette Accisen af det her i Danmark tilvirkede Sukker, i lignende Forhold nedsaette Tolden af vore egne Koloniers Sukker. Gjorde man ikke dette, vilde man jo bringe dem i en slettere Stilling som selgende deres Sukker her i Danmark, end de vare før, og jeg vil tilstaa, at for mig vilde det ikke have noget Afstræfende, om vi kom til, at vort danske Sukkerforbrug blev fyldstgjort alene af dansk Sukkertilvirkning, være sig fra Danmark eller vore egne Kolonier. At den hele Produktion af Sukkere i de bestindste Kolonier skulde ved en saadan Moderation i Tolden, som her er foreslaaet, blive kastet paa det danske Marked, tror jeg nok er en Forudsætning, som vil vise sig at være fuldstændig urigtig. De bestindste Sukkere have deres Hovedmarked andetsteds end netop her hos os.

Naar det ærede Medlem tog Anledning af det foreliggende Lovforslag til at spørge om, hvilken Stilling Danmark havde indtaget paa Konferencen i London om Undertrykkelsen af Sukkerpræmien, da skal jeg bemærke, at Danmark fra det første Dieblit af og helt igennem har sluttet sig til Tanken om at faae Sukkerpræmien undertrykt og har erklæret sig villig til at træffe eller at søge at faae truffet alle de i saa Henseende nødvendige Foranstaltninger med Hensyn til Sukkerproduktionen herhjemme, og ogsaa med

Hensyn til Raffinaderiernes Virksomhed her hjemme søge dem truffet, for saa vidt Lovgivningsmagtens Tilslutning er fornøden. Naar Danmark ikke desto mindre ikke uden alt Forbehold har kunnet slutte sig til det Sidste, som paa Konferencen blev vedtaget, hidrører det fra, at der blandt de Bestemmelser, som man mente at kunne enes om, ogsaa var den, at de Lande, der sluttede sig til Konventionen, skulde forpligte sig til at udelukke Sukkere fra de Lande, der ikke havde sluttet sig til den, eller i alt Fald at straffe dem ved at kræve en høiere Toldafgift af dem end af de andre, Noget, der jo utvivlsomt ikke vilde kunne bringes i Overensstemmelse med Forpligtelsen til overhovedet at behandle saadanne Lande som de mest begunstige. Det ærede Medlem har fuldstændig Ret i, at naar alle de Lande, med hvilke vi have Handelsaftaale paa Grundlag af gjensidig mest Begunstigelse, sluttede sig til Sukkerkonventionen, Sukkeroverenskomsten, ja saa var der ingen Fare for, at man ved at paatage sig denne Forpligtelse, som jeg nylig nævned, vilde komme i Kollision med eller komme til at bryde nogen af de Handelsaftaaler, som vi have indgaaet, idet det saa betragtedes saaledes, at man fra alle Sider var enig om, at man kunde tillade sig denne Udelukkelse af Sukkere, der kom fra Lande, som ikke havde sluttet sig til Konventionen. Man kunde betragte det som ikke værende i Strid med de Forpligtelser, som man ellers gennem Handelsaftaaler havde paataget sig. Men det er jo ingenlunde Tilfældet; det ærede Medlem maa jo vide, at en stor Del af de sukkerproducerende Lande og af Lande, som vi have gjensidig mest Begunstigelsesaftaale med, ikke endnu have sluttet sig til Sukkerkonventionen. Saa længe det ikke er Tilfældet, vil jeg bestemt gjøre gjældende, at det vilde være noget dristigt af os, om vi vilde paatage os en saadan Forpligtelse. Det er ikke fornøieligt at maatte minde om, ogsaa ved en Leilighed som denne, at vi ere kun smaa og svage, og at vi ikke kunne tillade os det, som store Lande kunne tillade sig. Selv om et stort Land vil og tør paatage sig Risikoen ved en Forpligtelse, som jeg nævnte, til at udelukke Sukkere fra et Land, som man ellers staa i mest begunstiget Handelsforbindelse med, selv om det tør tillade sig det, tør tage den Risiko, fordi Landet har Kræfter og Midler til at komme over det, vil jeg dog henstille, om det vilde være forsvarligt af os at gjøre det. Jeg tror det ikke. Dette Forbehold, som er taget fra Danmarks Side, er jo ingenlunde ensbetydende med, at Danmark har stillet sig uden for Overenskomsten, paa ingen Maade,